

Rościszewo, 21 stycznia 2022 r.

Dotyczy: „Budowa chlewni rusztowej o liczbie stanowisk 1950 sztuk wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą, realizowanego na działce oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków numerem 25/4 położonej w miejscowości Nowe Rościszewo, gmina Rościszewo”

Zgodnie z art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.), w związku z art. 3 pkt 11, art. 74 ust. 3 oraz art. 85 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r., poz. 2373 ze zm.), zwana dalej: „ustawą ooś” oraz art. 74 ust. 3f i 3g ustawy ooś zostaje udostępniona decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 31 grudnia 2021 r. Nr KO-540/4105/31/20 na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Gminy Rościszewo.

Data udostępnienia: 21 stycznia 2022 r. na okres 14 dni.

Z up. WÓJTA
Marek Cichy
Kierownik Referatu Rolnictwa,
Rozwoju, Ochrony Środowiska i Budownictwa

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.) oraz art. 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz.U. z 2018r., poz. 570) i art. 59 ust. 1 pkt 1, art. 61 ust.1 pkt 1, 62 ust. 1 pkt 1, art. 71 ust. 2 pkt 1, art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 247 ze zm.) i § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 71) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r., poz. 1839)

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku

po rozpatrzeniu

odwołania Pani Julii Chilmon, zam. Nowe Rościszewo 9, gm. Rościszewo reprezentowanej przez radcę prawnego Pawła Omiecińskiego Kancelaria Radcy Prawnego, ul. M. M. Kolbe 68/U3, 06-400 Ciechanów, od decyzji Wójta Gminy Rościszewo z dnia 20 maja 2020 r., Nr RRGKB.6220.7.2017 w sprawie odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia;

o r z e k a:

zaskarżoną decyzję utrzymuje w mocy

U z a s a d n i e n i e:

Zaskarżoną decyzją z dnia 20 maja 2020 r., Nr RRGKB.6220.7.2017 Wójt Gminy Rościszewo - rozpatrując sprawę ponownie po jej uchyleniu przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku, działając na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 1, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 77 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 80 ust. 1 oraz art. 85 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o

udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, dalej „ooś” oraz na podstawie § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a także w oparciu o złożony wniosek przez Panią Julię Chilmon (Mazurowską) z dnia 28 czerwca 2017 r.; informację o planowanym przedsięwzięciu – Raport oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia pn.: „Budowa chlewni rusztowej o liczbie stanowisk 1950 sztuk wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą realizowanego na działce oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków numerem 25/4 położonej w miejscowości Nowe Rościszewo, gmina Rościszewo” oraz jego uzupełnienie; kopię mapy ewidencyjnej 1:5000 obejmującą przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie wraz z terenem działek sąsiednich, jak również po ponownym wystąpieniu do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie o uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia (postanowienie z dnia 9 marca 2020 r., znak: WOOS-I.4221.27.2020.AGO.2) oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sierpcu o wydanie opinii do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (informacja z dnia 4 lutego 2020 r., znak: PPIS/ZNS-451/13/502/2017/2020) - odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia, polegającego pn.: „Budowie chlewni rusztowej o liczbie stanowisk 1950 sztuk wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą realizowanego na działce oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków numerem 25/4 położonej w miejscowości Nowe Rościszewo, gmina Rościszewo”.

W uzasadnieniu decyzji organ podał, że z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie chlewni rusztowej o liczbie stanowisk 1950 sztuk wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 25/4 w miejscowości Nowe Rościszewo, gm. Rościszewo” wystąpiła w dniu 28 czerwca 2017 r. Inwestor - Pani Julia Chilmon (Mazurowska). Do wniosku załączyła: – Raport o oddziaływaniu na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia wraz z jego zapisem na elektronicznym nośniku danych – płycie CD; - waloryzację przyrodniczą dla przedmiotowego przedsięwzięcia; - poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującą przewidywany teren, na którym będzie realizowane i oddziaływane przedsięwzięcie; - wypis z rejestru gruntów obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie; - opłatę skarbową.

Organ wskazał, że planowane przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 59 ust. 1 ooś oraz § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie

przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Informacyjnie organ podał, że zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r., poz. 1839) – do przedsięwzięć, w przypadku których przed dniem wejścia w życie rozporządzenia wszczęto i nie zakończono przynajmniej jednego z postępowań w sprawie decyzji, zgłoszeń lub uchwał, o których mowa w art. 71 ust. 1 oraz art. 72 ust. 1–1b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, stosuje się przepisy dotychczasowe. Wobec powyższego, ponieważ procedowanie w postępowaniu głównym, organ pierwszej instancji rozpoczął przed dniem wejścia w życie przepisów rozporządzenia z dnia 10 września 2019 r., to w sprawie niniejszej należy stosować przepisy obowiązujące na mocy rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r.

Organ ustalił, że planowane przedsięwzięcie polegać będzie na budowie wolnostojącego budynku inwentarskiego – chlewni rusztowej o powierzchni około 1550 m² i liczbie stanowisk 1950 sztuk świń o wadze powyżej 30 kg wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą w miejscowości Nowe Rościszewo, w gminie Rościszewo na terenie działki nr ewid. 25/4. Wielkość chowu w chlewni po realizacji przedsięwzięcia wyniesie maksymalnie 273 DJP. Chów trzody chlewnej będzie prowadzony w cyklu otwartym, który charakteryzuje się wyselekcjonowanym chowem stada w systemie od warchlaka do tucznika. Wychów tuczników będzie następował do wagi około 110-120 kg. Jeden pełny cykl trwać będzie przeciętnie do 4 miesięcy (maksymalnie 3 cykle w roku). Chlewnia wyposażona zostanie w systemy pojenia i karmienia oraz systemy zbierania, usuwania i magazynowania gnojowicy, tj. szczelne, bezodpływowe zbiorniki podrusztowe o pojemności gwarantującej możliwość przetrzymania produkowanej gnojowicy w okresie minimum 4 miesięcy zimowych, a także dachowe systemy wentylacyjne wymiany powietrza oraz inne niezbędne instalacje. W ramach przedmiotowego przedsięwzięcia planuje się również montaż 4 silosów paszowych o pojemności ok. 15 Mg każdy.

Obszar inwestycyjny stanowi niezabudowana działka o powierzchni ok. 0,28 ha. Otoczenie stanowią tereny rolnicze z pojedynczymi siedliskami w zabudowie zagrodowej. Najbliższa zabudowa mieszkaniowa zlokalizowana jest w odległości 100 m od planowanego obiektu inwentarskiego.

W promieniu około 600 m od terenu działki, na której planowane jest przedmiotowe przedsięwzięcie znajdują się następujące obiekty inwentarskie: - dz. nr ew. 24/2, obręb Nowe Rościszewo – chlewnia o obsadzie 1250 szt. trzody chlewnej; - dz. nr ew. 24/1, obręb Nowe

Boryszewo – chlewnia o obsadzie 700 szt. tuczników; - dz. nr ew. 25/6, obręb Nowe Rościszewo – chlewnia o obsadzie 2000 szt. tuczników; - dz. nr ew. 22/3, obręb Nowe Rościszewo – 2 kurniki o łącznej obsadzie 40 000 szt. brojlerów oraz chlewnia o obsadzie 950 szt. tuczników; - dz. nr ew. 217 i 218/1, obręb Lipniki – kompleks 6 chlewni o łącznej obsadzie 4511 szt. loch oraz 21 510 szt. prosiąt.

Ponadto w obszarze oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia planuje się budowę następujących instalacji inwentarskich: - dz. nr ew. 24/3 – chlewnia o obsadzie 1950 szt. tuczników; - dz. nr ew. 24/4 – 2 chlewnie o łącznej obsadzie 3900 szt. tuczników.

Teren planowanej inwestycji nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Organ podał, że stosownie do treści art. 75 ust. 1 pkt 4 ooś organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta. Zgodnie z art. 61 § 4 i 106 § 2 k.p.a. Wójt Gminy Rościszewo zawiadomił w dniu 21 lipca 2017 r. strony postępowania (wyznaczone zgodnie z art. 28 k.p.a.) o wszczęciu postępowania administracyjnego i o wystąpieniu do organów współdziałających. Ponadto ww. informacje zostały podane do publicznej wiadomości, poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w Rościszewie.

W dniu 17 lipca 2017 r. Wójt Gminy Rościszewo, na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 78 ust. 1 pkt 2 ooś, wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sierpcu z wnioskami o uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia. Do ww. wniosków dołączono raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wraz z wnioskiem Inwestora; poświadczoną za zgodność przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowana inwestycja oraz informację o braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W odpowiedzi organ pierwszej instancji otrzymał:

- Opinię Sanitarną Nr ZNS 20/2017 Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sierpcu z dnia 18 sierpnia 2017 r. opiniującego negatywnie w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia;
- Postanowienie znak: WOOS-I.4242.218.2017.SK Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 17 sierpnia 2017 r. uzgadniającego realizację przedsięwzięcia i określającego warunki jego realizacji.

O wydanym uzgodnieniu organów współdziałających Wójt Gminy Rościszewo pismem z dnia 30 sierpnia 2017 r. poinformował strony postępowania. Z treścią dokumentów strony mogły się zapoznać w Urzędzie Gminy w Rościszewie. Jednocześnie poinformował, że postanowienie RDOŚ jest zamieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej organu oraz, że na tym etapie procedowania stronom nie przysługuje prawo wniesienia zażaleń, ewentualne zarzuty można podnieść w ramach postępowania decyzyjnego w przedmiotowej sprawie.

W trybie art. 29, 30 i 33 w zw. z art. 79 ust. 1 ooś Wójt Gminy Rościszewo obwieszczeniem z dnia 7 września 2017 r. podał do publicznej wiadomości informację wszystkim zainteresowanym o możliwości zapoznania się z dokumentacją, w tym z treścią raportu oraz z jego uzupełnieniem wraz z załącznikami, wskazując jednocześnie 30-dniowy termin na składanie uwag i wniosków, tj. od dnia 8 września 2017 r. do dnia 9 października 2017 r. W wyznaczonym terminie nie wpłynęły żadne uwagi i wnioski do przedsięwzięcia. W dniu 9 października 2017 r. Inwestor dostarczyła ważny materiał dowodowy w sprawie – umowy zbycia nadwyżki nawozu naturalnego na areal około 90,507 ha w związku z planowaną inwestycją. W związku z powyższym Wójt Gminy Rościszewo zwrócił się ponownie do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sierpcu o wnikliwe przeanalizowanie całego zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie. Do wniosku dołączył umowy zbycia nadwyżki nawozu naturalnego. Zawiadomieniem z dnia 17 października 2017 r. Wójt poinformował strony postępowania, że nastąpi zwłoka w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach ze względu na złożenie przez Inwestora ważnego materiału dowodowego w sprawie.

Odpowiadając na pismo z dnia 17 października 2017 r. w sprawie uzupełnienia dokumentacji dotyczącej wydania decyzji środowiskowej, PPIS w Sierpcu, po przeanalizowaniu przedłożonej dokumentacji poinformował, że stanowisko zawarte w przedmiotowej sprawie wyrażone w Opinii Sanitarnej Nr ZNS/20/2017 z dnia 18 sierpnia 2017 r. jest aktualne i obowiązujące w dalszym ciągu.

Zawiadomieniem z dnia 22 listopada 2017 r. Wójt Gminy Rościszewo poinformował strony postępowania o zakończeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Mając na uwadze powyższe, zgodnie z art. 10 § 1 k.p.a. zapewniono stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwiono im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz umożliwiono złożenie wniosków i uwag. W wyznaczonym terminie nie wpłynęły uwagi stron postępowania.

Decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. Wójt Gminy Rościszewo odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowań na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia; o wydanej decyzji Wójt zawiadomił społeczeństwo poprzez obwieszczenie zamieszczone w BIP Urzędu Gminy w Rościszewie, na tablicy ogłoszeń UG w Rościszewie oraz przesłanie obwieszczenia do sołtysa Nowe Rościszewo z prośbą o powiadomienie mieszkańców sołectwa.

Na skutek odwołania Inwestora Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r., Nr KO-139/4105/3/18 uchyliło zaskarżoną decyzję i przekazało sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

Rozpatrując sprawę ponownie Wójt Gminy Rościszewo działając na podstawie art. 50 k.p.a. i w związku z decyzją kasacyjną SKO w Płocku wezwał do dostarczenia w formie papierowej oraz w wersji elektronicznej na płycie CD jednego egzemplarza raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko celem uzgodnienia warunków realizacji z organem właściwym do ocen wodnoprawnych oraz do uzupełnienia w czterech egzemplarzach ww. raportu w zakresie charakterystyki całego przedsięwzięcia i warunków użytkowania terenu w fazie budowy i eksploatacji lub użytkowania, w tym w odniesieniu do obszarów szczególnego zagrożenia powodzią. Na prośbę Inwestora wydłużono termin na przedłożenie uzupełnienia w ww. zakresie do dnia 4 czerwca 2018 r.

W odpowiedzi na ww. wezwania Inwestor pismem z dnia 15 czerwca 2018 r. poinformowała, że w związku z nowelizacją ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne, wprowadzoną ustawą z dnia 28 lutego 2018 r. o zmianie ustawy Prawo wodne (Dz.U. z 2018r., poz. 710), do spraw wszczętych i nie zakończonych przed dniem 2 stycznia 2018 r. stosuje się przepisy dotychczasowe, obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2018 r. W związku z powyższym obowiązek uzgodnienia środowiskowych uwarunkowań z organem właściwym do wydania oceny wodnoprawnej oraz obowiązek uzupełnienia raportu ooś o charakterystykę całego przedsięwzięcia i warunki użytkowania terenu w fazie budowy i eksploatacji lub użytkowania o odniesieniu do obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, nie zachodzi, a wezwanie do dostarczenia kolejnego egzemplarza raportu ooś nie ma podstaw prawnych.

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2018 r., znak: RRGKB.6220.7.2017 Wójt Gminy Rościszewo zawiesił postępowanie w sprawie wydania decyzji środowiskowej w przedmiotowej sprawie, na podstawie z art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., albowiem z uwagi na fakt, iż w sprawie nie było możliwości ustalenia prawowitych spadkobierców po zmarłych stronach postępowania, zaszła konieczność zabezpieczenia praw spadkobierców na drodze sądowej.

W dniu 26 lipca 2018 r. Gmina Rościszewo skierowała do Sądu Rejonowego w Sierpcu wniosek o ustanowienia kuratora spadku po zmarłych stronach toczącego się

postępowania, tj. Zygmuncie Czesławie Gumowski, Janie Kowalczyku, Piotrze Kowalczyku, Halinie Bogumile Malickiej oraz Weronice Prochackiej.

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2019 r., sygn. akt I Ns 200/18 Sąd Rejonowy w Sierpcu I Wydział Cywilny postanowił ustanowić kuratorem spadku po Janie Kowalczyku adwokata, którego imiennie wyznaczy Okręgowa Rada Adwokacka w Płocku. Z kolei postanowieniami z dnia 15 lipca 2019 r. o sygn. akt: I Ns 28/19, I Ns 27/19 i I Ns 26/19 Sąd Rejonowy w Sierpcu I Wydział Cywilny postanowił stwierdzić swą niewłaściwość miejscową w sprawie ustanowienia kuratora spadku po Weronice Prochackiej, Halinie Bogumile Malickiej, Zygmuncie Czesławie Gumowski oraz Piotrze Kowalczyku i przekazał sprawę kolejno: Sądowi Rejonowemu w Wołominie I Wydział Cywilny, Sądowi Rejonowemu w Płocku I Wydział Cywilny oraz Sądowi Rejonowemu w Rypinie I Wydział Cywilny.

Pismem z dnia 30 października 2019 r. skierowanym do Sądu Rejonowego w Rypinie oraz z dnia 21 listopada 2019 r. skierowanym do Sądu Rejonowego w Płocku i Sądu Rejonowego w Wołominie Gmina Rościszewo wycofała wniosek z dnia 29 czerwca 2018 r. o ustanowienie kuratora spadku po zmarłych stronach przedmiotowego postępowania w związku z wejściem w życie w dniu 24 września 2019 r. nowelizacji ustawy z dnia 3 października 2008 r. ooś. Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych ustaw (Dz.U. z 2019r., poz. 1712), zwanej dalej „ustawą o zmianie ooś” do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy m.in. art. 74 ust. 3c w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. W myśl ww. art. 74 ust. 3c ustawy ooś w przypadku gdy w dniu wszczęcia postępowania w sprawie o wydanie decyzji środowiskowej wypis z rejestru gruntów lub inny dokument pozwalający na ustalenie stron postępowania zawiera nieaktualne dane lub w przypadku gdy dane te stały się nieaktualne na skutek śmierci jednej ze stron tego postępowania, nie stosuje się art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. Ponadto w myśl art. 74 ust. 3f ooś, dodanego ustawą o zmianie ustawy ooś, nieuregulowany lub nieujawniony stan prawny nieruchomości znajdujących się w obszarze, na którym będzie oddziaływać przedsięwzięcie, nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania oraz wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Do zawiadomień o decyzjach i innych czynnościach organu osób, którym przysługują prawa rzeczowe do nieruchomości o nieuregulowanym i nieujawnionym stanie prawnym, stosuje się art. 49 k.p.a. Przez nieuregulowany stan prawny, zgodnie z art. 74 ust. 3g pkt 1 ooś, należy rozumieć sytuację,

gdy dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono postępowania spadkowego lub nie zostało ono zakończone.

W związku z powyższym Wójt Gminy Rościszewo postanowieniem z dnia 28 listopada 2019 r. znak: RRGKB.6220.7.2017 podjął zawieszony postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zawiadamiając o tym strony oraz społeczeństwo zgodnie z przepisami ustawy ooś.

Wezwaniem z dnia 12 grudnia 2019 r., działając na podstawie art. 50 § 1 k.p.a. Wójt Gminy Rościszewo wezwał Inwestora do uzupełnienia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w trzech egzemplarzach w wersji papierowej oraz elektronicznej, w zakresie kompleksowego ustalenia dotyczącego oddziaływania odorowego planowanego przedsięwzięcia na środowisko, a w szczególności na ludzi, a także określenie sposobów eliminacji lub ograniczenia szkodliwego oddziaływania odorów przy wykorzystaniu metod technicznych, biologicznych i organizacyjnych, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

W odpowiedzi na ww. wezwanie Inwestor działając przez swojego pełnomocnika wniosła o przedłużenie terminu dostarczenia uzupełnienia do raportu do dnia 31 stycznia 2020 r., na co organ wyraził zgodę.

W dniu 23 stycznia 2020 r. do organu wpłynęło uzupełnienie raportu zgodnie z wezwaniem. Wójt Gminy Rościszewo w dniu 24 stycznia 2020 r. zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z wnioskiem o ponowne uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia, w załączeniu przesyłając uzupełnienie raportu w wersji papierowej i elektronicznej oraz do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sierpcu o ponowne wydanie opinii do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w załączeniu przesyłając uzupełnienie do raportu.

Wezwaniem z dnia 4 lutego 2020 r. RDOŚ w Warszawie wezwał do usunięcia braków we wniosku Wójta Gminy Rościszewo poprzez załączenie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz aktualny wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub informację o jego braku dla terenu przedmiotowej inwestycji. Uzupełnienie wniesiono w dniu 6 lutego 2020 r.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sierpcu pismem z dnia 4 lutego 2020 r., znak: PPIS/ZNS/13/502/2017/2020 poinformował, że po przeanalizowaniu dokumentacji stanowisko zawarte w przedmiotowej sprawie, wyrażone w Opini Sanitarnej z dnia 18 sierpnia 2018 r., Nr ZNS/20/2017 jest w dalszym ciągu aktualne i obowiązuje.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie postanowieniem z dnia 9 marca 2020 r., znak: WOOŚ-I.4221.27.2020.AGO.2 uzgodnił realizację przedsięwzięcia i określił warunki na etapie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia.

W trybie art. 29, 30 i 33 w zw. z art. 79 ust. 1 ooś Wójt Gminy Rościszewo obwieszczeniem z dnia 16 marca 2020 r. podał do publicznej wiadomości informację o możliwości zapoznania się z dokumentacją sprawy, w tym z raportem oraz jego uzupełnieniem, Opinią Sanitarną z dnia 18 sierpnia 2017 r., Nr ZNS/20/2017 oraz postanowieniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 9 marca 2020 r., znak: WOOŚ-I.4221.27.2020.AGO.2, wskazując jednocześnie 30-dniowy termin na składanie uwag i wniosków, tj. od dnia 17 marca 2020 r. do dnia 15 kwietnia 2020 r.

Zawiadomieniem z dnia 27 kwietnia 2020 r. Wójt Gminy Rościszewo poinformował strony postępowania o zakończeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz o treści art. 10 § 1 k.p.a. Strony nie złożyły żadnych uwag ani wniosków.

Organ pierwszej instancji ustalił, że planowane przedsięwzięcie polegające na „Budowie chlewni rusztowej o liczbie stanowisk 1950 sztuk wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą realizowanego na działce oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków numerem 25/4 położonej w miejscowości Nowe Rościszewo, gmina Rościszewo” należy do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś oraz § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2016 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, tj. chów lub hodowla zwierząt w liczbie nie mniejszej niż 210 dużych jednostek przeliczeniowych inwentarza (DJP – przy czym za liczbę DJP przyjmuje się maksymalną możliwą obsadę inwentarza).

Organ dokonał weryfikacji raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko sporządzonego przez mgr. inż. Andrzeja Koper, wskazując, że w raporcie stwierdzono, iż przeprowadzona ocena oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko wykazała, że nie będzie ono źródłem uciążliwym w sposób ponadnormatywny dla żadnego z ocenianych komponentów środowiska, a uciążliwe oddziaływanie projektowanej instalacji zamyka się w granicach inwestowanej działki, dla której Inwestor dysponuje prawem własności. Wykonane obliczenia stężeń emitowanych substancji w powietrzu wykazują, że w wyniku eksploatacji instalacji (po zrealizowaniu planowanej inwestycji) nie występują i nie są prognozowane przekroczenia obowiązujących wartości odniesienia w powietrzu lub wartości dopuszczalne, w żadnym punkcie. Brak sprecyzowanych kryteriów dotyczących stopnia

ogólnej uciążliwości zapachowej instalacji, nie może uzasadniać odstąpienia w raporcie od jednoznacznej oceny tej uciążliwości. Zasada przezorności uregulowana w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, zgodnie z którą kto podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko, nie jest jeszcze w pełni rozpoznane, jest obowiązany, kierując się przezornością, podjąć wszelkie możliwe środki zapobiegawcze, obliżuje w pierwszej kolejności autora raportu, w przypadku gdy dany rodzaj zagrożenia związanego z realizacją przedsięwzięcia jest trudny do określenia i przewidzenia, do sporządzenia takiej oceny. Jeżeli bowiem z ustaleń faktycznych zinterpretowanych przy wykorzystaniu treści zasady przezorności wynika, że zakres oddziaływania odorowego planowanego przedsięwzięcia jest trudny do przewidzenia, to nie można odstąpić od przeprowadzenia takiej oceny przedsięwzięcia z powołaniem się na brak regulacji prawnych dotyczących jakości zapachowej powietrza (wyrok WSA w Warszawie z dnia 6 lutego 2017r., sygn. akt IV SA/Wa 184/16).

Z treści zasady przezorności wynika, że dopuszczalne jest ograniczenie bądź zakres realizacji przedsięwzięcia mogącego negatywnie oddziaływać na środowisko oraz życie i zdrowie ludzi, także w sytuacji, gdy ta możliwość nie została jeszcze w pełni, naukowymi metodami dowiedziona i wykazana oraz z uwagi na brak regulacji prawnych w tym zakresie. Zasada przezorności oznacza, że należy zapobiegać wszelkim potencjalnym zagrożeniom dla środowiska poniżej poziomu, od którego należy już liczyć się z prawdopodobieństwem ich wystąpienia w przyszłości, wykorzystując w tym celu osiągnięcia nauki, techniki. W postępowaniu w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia opartym na zasadzie przezorności istotne znaczenie ma odsunięcie wszelkich potencjalnych zagrożeń związanych z realizacją planowanego przedsięwzięcia. Ingerencje w środowisko powinny być ograniczone niezależnie od rozpoznanego stopnia istniejących obciążeń, tzn. niezależnie od norm immisji. Zakres dozwolonej ingerencji wyznacza dokonanie regulacji emisji w stopniu określonym za pomocą progresywnych reguł techniki (J. Rotko, Normy techniczne w prawie ochrony środowiska, Wrocław 2000, s. 39). Brak norm prawnych określających standardy zapachowe instalacji nie może stanowić uzasadnienia dla odstąpienia od stosowania zasady przezorności. Obowiązywanie tej zasady jest konsekwencją potencjalnego ryzyka związanego z wystąpieniem bezpośredniego i pośredniego wpływu przedsięwzięcia na środowisko oraz życie i zdrowie ludzi. Oznacza to, że nawet w sytuacji kiedy to ryzyko nie może być w pełni udowodnione, udokumentowane lub jego skutki nie mogą być w pełni ustalone z uwagi na niewystarczający stan danych naukowych i wiedzy technicznej oraz brak regulacji prawnych istnieje obowiązek stosowania zasady przezorności.

Artykuł 5 Konstytucji RP oraz art. 3 pkt 50 ustawy Prawo ochrony środowiska formułują i definiują zasadę zrównoważonego rozwoju, a mianowicie art. 5 Konstytucji RP – Rzeczypospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewnia ochronę środowiska – kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju. Przez zrównoważony rozwój rozumie się taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń. Zasadę tę powinny mieć na uwadze organy stosujące prawo (wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 27 listopada 2008 r., sygn. akt. II SA/Go 510/08). Wobec braku ustawy odorowej, w opracowanym raporcie o oddziaływaniu na środowisko ww. przedsięwzięcia, siłą rzeczy podano jedynie przybliżone i szacunkowe dane oddziaływania substancji zapachowych na powietrze w rejonie lokalizacji chlewni. Inwestor nie jest zatem w stanie wykluczyć z całą pewnością oddziaływania odorów na środowisko. Wobec braku ustawy normującej sposób i zakres badania i oddziaływania odorów na środowisko podstawą procedowania w zakresie uzgodnień winna stanowić przede wszystkim skala zjawiska oraz możliwy zakres środków służących ograniczeniu tej uciążliwości, które w rozpoznawanej sprawie mogą prowadzić do konfliktów. Zasada zrównoważonego rozwoju służy do rozwiązywania konfliktów między wartościami konkurującymi ze sobą, przy czym jedną z tych wartości jest ochrona środowiska, a drugą wolność gospodarcza oparta na własności prywatnej, o której mowa w art. 20 Konstytucji RP. Społeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności dialogu i współpracy partnerów społecznych stanowi podstawę ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej.

Organ pierwszej instancji dokonał oceny przedłożonego raportu pod kątem przedstawionych w nim danych w rozumieniu zasady przezorności. Raport jest bowiem podstawowym dokumentem postępowania w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia i od jego prawidłowości zależy możliwość oceny, czy planowane przedsięwzięcie osiągnie cele środowiskowe i czy podjęto wszelkie możliwe kroki zabezpieczające przed degradacją środowiska naturalnego. W ocenie organu raport pod względem formalnym zawiera wszelkie niezbędne elementy, jednak nie czyni zadość wymaganiom ustawowym z art. 66 ust. 1 oos. Zgodnie bowiem z art. 66 ust. 1 pkt 3b raport o

oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać informację na temat powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach znajdujących się na terenie, na którym oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia – w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem. Co prawda raport w przedmiotowej sprawie zawiera informację, iż na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia oraz w jego obszarze oddziaływania mogą się kumulować z oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia oraz, że planowana chlewnia znajduje się w obszarze oddziaływania tych innych instalacji inwentarskich. Chodzi o działki: dz. nr ew. 24/2, obręb Nowe Rościszewo – chlewnia o obsadzie 1250 szt. trzody chlewnej; - dz. nr ew. 24/1, obręb Nowe Boryszewo – chlewnia o obsadzie 700 szt. tuczników; - dz. nr ew. 25/6, obręb Nowe Rościszewo – chlewnia o obsadzie 2000 szt. tuczników; - dz. nr ew. 22/3, obręb Nowe Rościszewo – 2 kurniki o łącznej obsadzie 40 000 szt. brojlerów oraz chlewnia o obsadzie 950 szt. tuczników. Ponadto w obszarze oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia planuje się budowę następujących instalacji inwentarskich: - dz. nr ew. 24/3 – chlewnia analogiczna do planowanej inwestycji o obsadzie 1950 szt. tuczników; - dz. nr ew. 24/4 – 2 chlewnie analogiczne do planowanej inwestycji o obsadzie 1950 szt. tuczników w każdej. Wszystkie wymienione wyżej wybudowane oraz planowane do budowy budynki inwentarskie zostały wzięte pod uwagę w obliczeniach skumulowanego rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń. Autor raportu na podstawie uzyskanych wyników stwierdził, że oceniane przedsięwzięcie budowy chlewni do tuczu świń w systemie bezściółkowym, w skumulowanym oddziaływaniu z innymi obiektami inwentarskimi znajdującymi się w sąsiedztwie, nie będzie oddziaływać ponadnormatywnie na powietrze poza terenem fermy w zakresie emisji zanieczyszczeń pyłowo-gazowych.

Uwzględniając jednak zasady doświadczenia życiowego nie można skutecznie zaprzeczyć, że tak duże skupisko obiektów inwentarskich, w tak niedużych odległościach faktycznie nie wywoływałyby uciążliwości odorowych, zwłaszcza, że wszystkie te inwestycje określone zostały jako przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Co prawda zgodnie z raportem, to konkretne przedsięwzięcie nie powinno być uciążliwe zapachowo dla otoczenia, ale kumulacja tak dużej ilości budynków inwentarskich przeznaczonych do chowu bądź hodowli zwierząt może te standardy znacznie przekroczyć.

Organ podniósł, że autor raportu całkowicie pominął, dokonując oceny kumulowania się oddziaływania planowanego przedsięwzięcia z oddziaływaniami innych zrealizowanych przedsięwzięć, tj. budynków inwentarskich znajdujących się na działkach o nr ew. 217 i 218/1, obręb Lipniki, że na ww. działkach, w odległości około 600 m na północ od działki, na której planowane jest przedsięwzięcie znajduje się kompleks 6 chlewni o łącznej obsadzie 4 511 sz. loch i 21 510 szt. prosiąt (decyzja Wójta Gminy Rościszewo o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 23 października 2013 r., Nr RRGKB.6220.9.2013 oraz decyzja Wójta Gminy Rościszewo o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 14 października 2016r., Nr RRGKB.6220.6.2016 zmieniająca ostateczną decyzję Wójta Gminy Rościszewo o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 23 października 2013 r., Nr RRGKB.6220.9.2013). Fakt oddalenia działki Inwestora o nr ew. 25/4, obręb Nowe Rościszewo o około 600 m, na której planowana jest budowa chlewni nie może być uznany jako wyłączający konieczność dokonania analizy w zakresie skumulowanego oddziaływania, a wręcz przeciwnie analiza dla rzetelności raportu o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko powinna zostać wykonana celem ewentualnego zaprzeczenia możliwości występowania skumulowanych oddziaływań na środowisko. Jest to o tyle istotne, ponieważ region, w którym planowane jest przedsięwzięcie należy do obszarów o znacznym „nasyceń” inwestycjami inwentarskimi. Reasumując raport, który pomija sąsiedztwo tak dużej inwestycji nie może być uznany za kompletny i stanowić podstawy do wydania decyzji środowiskowej. Organ wskazał, że wezwał Inwestora do uzupełnienia raportu o kompleksowe ustalenia dotyczące oddziaływania odorowego planowanego przedsięwzięcia na środowisko (w szczególności na ludzi), jak również określenie sposobów eliminacji lub ograniczenia szkodliwego oddziaływania odorów, ale uzupełnienie raportu pomija występowanie kompleksu chlewni na działkach o nr ew. 217 i 218/1 w miejscowości Lipniki, gmina Rościszewo. W praktyce właściwym zastosowaniem zasady przezorności powinna być odmowa wyrażenia zgody na realizację działań, których skutki są niepewne, niejasne, wątpliwe czy nawet ryzykowne. Takie wątpliwości należy rozstrzygać zawsze na korzyść środowiska. Brak rzetelnych informacji na temat wpływu planowanej inwestycji na środowisko przez pryzmat jego skumulowanego oddziaływania z innymi inwestycjami prowadzi do obowiązku rozstrzygnięcia wszelkich niejasności na korzyść środowiska i tym samym odmówić ustalenia środowiskowych uwarunkowań.

Ponadto, zdaniem organu, podczas eksploatacji planowanej instalacji należy liczyć się z możliwością uwalniania uciążliwych odorów, które będą związane z cyklicznym czyszczeniem chlewni oraz gromadzeniem gnojowicy. Usytuowanie nowej inwestycji w

bliskiej odległości od zabudowań mieszkalnych (około 100 m) będzie bardzo dużym obciążeniem odorogennym, co również stanowi przesłankę do odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia.

Organ podał również, że w projekcie ustawy o minimalnej odległości planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej z marca 2019 r. założono, że takie przedsięwzięcie powinno być usytuowane, odpowiednio w minimalnej odległości od budynków mieszkalnych albo budynków o funkcji mieszkalnej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, budynków użyteczności publicznej, szpitali, gospodarstw agroturystycznych, granic uzdrowisk i obszarów ochrony uzdrowiskowej, parków narodowych i otulin. Dla chowu lub hodowli zwierząt o liczbie nie mniejszej niż 210 DJP i nie większej niż 500 DJP minimalna odległość jest równa ilości DJP w danej produkcji rolnej. W przypadku, gdy chów lub hodowla zwierząt będzie wynosiła powyżej 500 DJP minimalna odległość zawsze wynosić będzie 500 m. Warto zaznaczyć, że określając minimalną odległość uwzględnia się łączną liczbę DJP dla wszystkich planowanych bądź zrealizowanych przedsięwzięć. Z racji, iż w bliskiej odległości usytuowane są już budynki inwentarskie i planowana budowa kolejnych i łączna wielkość obsady wyniesie powyżej 500 DJP, to planowane przedsięwzięcie powinno być usytuowane w odległości minimum 500 m od ww. zabudowań. Tymczasem najbliższe zabudowy mieszane w skład których wchodzi funkcja mieszkaniowa znajdują się w odległości około 100 m.

Równocześnie w ocenie organu pierwszej instancji, warianty przedstawione w raporcie o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko nie spełniają wymogów określonych w art. 66 ust. 1 pkt 5 i 6 ooś. Przedstawiony w raporcie wariant proponowany przez wnioskodawcę oraz racjonalny wariant alternatywny są do siebie zbliżone. Zdaniem organu alternatywa w zmianie chowu z bezściółkowego na chów ściółkowy jest pozorna. Z technicznego punktu widzenia wariant alternatywny zawiera identyczną koncepcję co wariant inwestorski. Warianty przedsięwzięcia powinny się różnić pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko i ludzi, a organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach powinien mieć realny wybór, w którym przedsięwzięcie powinno być realizowane. Wariant alternatywny może polegać na ograniczeniu zasięgu przestrzennego realizowanego przedsięwzięcia lub nawet ograniczeniu wielkości projektowanych obiektów budowlanych, biorąc pod uwagę zakres dopuszczalnego potencjalnego oddziaływania na środowisko na danym terenie (tak: wyrok NSA w Warszawie z dnia 19 listopada 2013 r.,

sygn. akt II OSK 1376/12). Co więcej, warianty realizacji przedsięwzięcia stanowią jeden z najważniejszych instrumentów ooś. Dlatego też inwestor jest obowiązany przedłożyć taki raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w którym zostanie rzetelnie przedstawiona analiza wszystkich wariantów (tak: wyrok NSA w Warszawie z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt II OSK 257/16).

Organ pierwszej instancji dokonał także weryfikacji stanowisk organów współdziałających, tj. stanowiska Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sierpcu. Zasadniczo wiążący charakter stanowiska zajętego przez organ uzgadniający wyraża się w niemożności wydania decyzji pozytywnej w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego, a także w niedopuszczalności określenia w decyzji pozytywnej warunków realizacji przedsięwzięcia w sposób odmienny niż uczynił to organ uzgadniający (tak: wyrok WSA w Poznaniu z dnia 10 marca 2011 r., sygn. akt VIII SA/Po751/2010). Jednocześnie nie oznacza to, że organ musi podzielić w całości stanowisko organu uzgadniającego.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sierpcu w opinii sanitarnej z dnia 18 sierpnia 2017 r., Nr ZNS/20/2017 słusznie, zdaniem organu, zauważył, że planowana inwestycja może powodować uciążliwości w postaci nieprzyjemnego zapachu, a kierując się zasadą przezorności, stanowiącą zasadę prawa unijnego, te negatywne skutki traktujemy jak pewność ich występowania. Raport stanowiący dowód w ocenie PPIS nie zawiera procedur dotyczących eliminacji uciążliwości zapachowych i hałasu dla mieszkańców najbliższej usytuowanych posesji, a prawna ochrona zdrowia i życia są wartościami nadrzędnymi. Inwestor nie jest w stanie wykluczyć z całą pewnością oddziaływania odorów na środowisko, biorąc pod uwagę lokalizację inwestycji na terenie ścisłej zabudowy mieszkalnej. Wobec braku ustawy odorowej w sporządzonym raporcie oddano jedynie przybliżone i szacunkowe dane oddziaływania substancji zapachowych na powietrze w rejonie lokalizacji budynku inwentarskiego. Inwestor nie jest zatem w stanie wykluczyć z całą pewnością oddziaływania odorów na środowisko, biorąc pod uwagę lokalizację inwestycji na terenie ścisłej zabudowy mieszkalnej.

Zasada zrównoważonego rozwoju służy rozwiązywaniu konfliktów między wartościami konkurującymi ze sobą, przy czym jedną z tych wartości jest ochrona środowiska, a drugą wolność gospodarcza oparta na własności prywatnej o której mowa w art. 20 Konstytucji RP. Społeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności dialogu i współpracy partnerów społecznych stanowi podstawę ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej.

Po zrealizowaniu planowanego przedsięwzięcia w pobliżu występowania znacznej ilości rozproszonych i zwartych zabudowań zagrodowo-mieszkalnych, najbliższe zabudowy około 100 m mimo braku regulacji prawnych określających wartości odniesienia substancji zapachowo-odorowych, może oddziaływać negatywnie na zdrowie ludzi i ochronę przyrody, zagrażając w ten sposób bezpośrednio mieszkańcom wsi Nowe Rościszewo, gmina Rościszewo. Amoniak jest najbardziej uciążliwym dla środowiska naturalnego gazem produkowanym przez chlewnie i nie tylko, które wytwarzają również dwumetyloaminę, dwutlenek węgla, a także ketony i inne związki o charakterze odoru. Przebywanie przez dłuższy czas w strefie uciążliwej powoduje niekorzystny wpływ na zdrowie ludzi, np. ból głowy, złe samopoczucie, rozdrażnienie, podenerwowanie, alergię, dolegliwości ze strony układu oddechowego, a nawet może prowadzić do stanów depresyjnych. W badaniach naukowych stwierdzono, że długotrwałe przebywanie w strefie uciążliwej może powodować wystąpienie alergicznego zapalenia pęcherzyków płucnych, a nawet prowadzić do astmy.

Zrównoważony rozwój jest zasadą ujętą w Konstytucji RP i Traktatach UE, jego istotą jest powiązanie szybkiego rozwoju życia i zdrowia ludzi z poprawą stanu środowiska, w związku z czym zasada ta nakazuje równorzędne traktowanie racji społecznych i ekonomicznych.

W ocenie organu, dogłębna analiza zapisów raportu o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko wskazuje, że zamierzona inwestycja powoduje zmiany standardów jakości środowiska, odległość planowanej inwestycji od najbliższych zabudowań ludzkich nie stanowi gwarancji braku uznawanej miary uciążliwości dla mieszkańców wsi Nowe Rościszewo i okolic. Z uwagi na rodzaj, charakter i zakres inwestycji mieszkańcy będą narażeni na wszelkie uciążliwości związane z jej funkcjonowaniem (odory itp.), co narusza zasady współżycia społecznego. Podejmując realizację takiej inwestycji należy mieć na uwadze nie tylko czynnik ekonomiczny, ale również ekologiczny i społeczny. Projektowana inwestycja stanowi zagrożenie ryzykiem zdrowotnym, ekologicznym, a także jest ingerencją w środowisko społeczno – przyrodnicze. Ponadto przygotowany na potrzeby inwestycji raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko nie spełnia kryteriów z art. 66 ooś. W ocenie organu pierwszej instancji raport nie zawiera szczegółowej i odpowiadającej realiom inwestycji analizy problemu skumulowanego oddziaływania, jak również nie zawiera realnych wariantów przedsięwzięcia.

Wobec powyższego należało, zdaniem Wójta Gminy Rościszewo, odmówić ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla realizacji planowanej inwestycji.

Odwołanie od powyższej decyzji w ustawowo przewidzianym terminie złożyła Pani Julia Chilmon reprezentowana przez radcę prawnego Pawła Omiecińskiego Kancelaria Radcy Prawnego w Ciechanowie, ul. M. M. Kolbe 68/U3. Zaskarżając decyzję w całości odwołująca się zarzuciła:

- 1) naruszenie art. 6 k.p.a. poprzez wydanie zaskarżonej decyzji na podstawie przesłanek pozaprawnych;
- 2) naruszenie art. 7 k.p.a. poprzez zaniechanie podjęcia czynności niezbędnych do załatwienia sprawy;
- 3) naruszenie art. 80 k.p.a. poprzez dopuszczenie się przez organ pierwszej instancji błędnej i dowolnej oceny dowodów, wykraczającej poza zakres przyznanej organowi swobody;
- 4) naruszenie art. 8 § 1 k.p.a. poprzez prowadzenie przedmiotowego postępowania przez organ pierwszej instancji w sposób rażąco sprzeczny z zasadą pogłębiania zaufania obywateli do władzy publicznej. Wójt Gminy Rościszewo zaskarżoną decyzją po raz drugi odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla planowanej inwestycji, pomimo tego że uprzednio organ drugiej instancji uchylił decyzję odmowną wydaną dnia 29 grudnia 2017r., wskazując na brak uzasadnionych podstaw do odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację planowanego przedsięwzięcia;
- 5) naruszenie art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy ooś, poprzez wydanie decyzji z pominięciem postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 9 marca 2020 r., Nr WOOS-I.4221.27.2020.AGO.2 oraz z pominięciem ustaleń zawartych w przedłożonym przez Inwestora raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 6) naruszenie art. 66 ust. 1 pkt 5 i 6 ooś, poprzez jego błędną wykładnię, co przyczyniło się do bezpodstawnego uznania, że załączony do wniosku o wydanie decyzji raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko nie spełnia wymogów w zakresie konieczności wskazania racjonalnego wariantu alternatywnego;
- 7) naruszenie art. 66 ust. 1 pkt 3b ooś, poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że przedłożony w niniejszej sprawie raport ooś nie czyni zadość wymaganiom ustawowym w zakresie konieczności wskazania informacji na temat możliwego kumulowania się oddziaływań planowanego przedsięwzięcia, podczas gdy w treści złożonego do akt sprawy raportu ooś – w szczególności w treści uzupełnienia do tegoż raportu z dnia 12 grudnia 2019r. – w sposób jasny, precyzyjny i należyty poddano analizie powyższą kwestię;

8) naruszenie art. 71 ust. 1 o.o.s., poprzez bezpodstawne uznanie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki umożliwiające wydanie decyzji pozytywnej, uwzględniającej wnioski odwołującej się;

9) naruszenie art. 191 TFUE poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji tego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że w przedmiotowej sprawie z uwagi na rzekome występowanie niepewności, co do możliwego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, zasadne jest założenie – w oparciu o zasadę przezorności – „pewności” wystąpienia negatywnego oddziaływania na środowisko.

Mając na uwadze powyższe zarzuty odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy co do istoty w trybie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację planowanego przedsięwzięcia.

W uzasadnieniu zarzutów odwołująca się podała, że organ pierwszej instancji konsekwentnie, w sposób niewłaściwy traktuje istotę decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zdaje się on pomijać fakt, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku w treści decyzji kasacyjnej z dnia 18 kwietnia 2018 r. wskazało przesłanki umożliwiające wydanie decyzji negatywnej, zaznaczając jednocześnie, że przedmiotowy katalog ma charakter zamknięty, co oznacza, że w przypadku niewystąpienia żadnej z tychże przesłanek, organ obowiązany jest wydać decyzję pozytywną.

Odwołująca się wskazała, że Wójt Gminy Rościszewo ponownie opiera rozstrzygnięcie sprawy o przesłanki pozaprawne. Nieuzasadnione jest twierdzenie organu pierwszej instancji, że w treści przedłożonego przez Inwestora raportu o.o.s. nie dokonano w sposób należyty analizy stopnia uciążliwości zapachowej. Zarzut ten pozostaje w oderwaniu do faktycznej treści raportu. Organ administracji publicznej stosownie do art. 6 k.p.a. obowiązany jest działać w granicach i na podstawie przepisów prawa. Skoro przepisy ustawy o.o.s. określają zamknięty katalog przesłanek umożliwiających wydanie decyzji negatywnej, to obowiązkiem organu administracji publicznej jest dokonanie analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w kontekście oceny, czy którakolwiek ze wskazanych powyżej przesłanek występuje - i w przypadku niewystępowania żadnej z nich – rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z wnioskiem. Brak jest podstaw ku temu, aby organ pierwszej instancji powoływał się na okoliczności, które nie mogą stanowić podstawy wydania decyzji w przedmiotowej sprawie. I tak, powoływanie się na kwestię rzekomej uciążliwości odorowej w sytuacji, gdy w polskim porządku prawnym brak jest norm prawnych, które regulowałyby tę kwestię, traktować należy jako dalece bezpodstawne. Powyższe nie oznacza, że Inwestor na etapie sporządzania

raportu ooś lub organ administracji publicznej właściwy do wydania decyzji środowiskowej ma całkowicie bagatelizować możliwość oddziaływania odorowego. Obowiązkiem powyższych podmiotów jest jednak ustalenie możliwości takiego oddziaływania na podstawie dokonanych w tym zakresie analiz, a nie – jak czyni to organ pierwszej instancji – na podstawie zupełnie gołosłownych zarzutów społeczności lokalnej. W treści raportu ooś dokonano analizy możliwego oddziaływania przedsięwzięcia w zakresie emisji amoniaku, siarkowodoru, pyłu zawieszonego czy węglowodanów alifatycznych (tj. głównych składników odorów), ustalając, że spodziewane stężenia tych składników będą spełniały ich wartości odniesienia oraz nie będą wyższe od ich progów wyczuwalności węchowej. WSA w Warszawie w wyroku z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 3006/17 wskazał, że nieuzasadnione jest twierdzenie co do braku kompleksowej analizy składu gazów emitowanych przez zamierzone przedsięwzięcie, skoro w treści raportu ooś taką analizę przedstawiono nie tylko co do siarkowodoru i amoniaku, ale i węglowodorów alifatycznych oraz aromatycznych, a więc organoleptycznie wyczuwalnych.

Formułowanie domysłów co do możliwego wpływu przedsięwzięcia na warunki życia mieszkańców (w oderwaniu od faktycznej treści raportu ooś) nie znajduje, zdaniem odwołującej się, potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Przyjęcie, że brak możliwości dokonania miarodajnej analizy emisji odorów – z powodu braku ku temu podstaw prawnych w powszechnie obowiązującym porządku prawnym – uniemożliwia określenie środowiskowych uwarunkowań dla planowanej inwestycji jest chybione.

W kontekście przedmiotu niniejszego postępowania pozbawione podstaw jest również twierdzenie – w oparciu o zasadę przezorności – że wszelkie prawdopodobieństwa wystąpienia negatywnych realizacji planowanego przedsięwzięcia traktować należy jako pewność ich wystąpienia. Planowane przez Inwestora przedsięwzięcie jest przedsięwzięciem, które może zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Sporządzony przez Inwestora raport ooś określił możliwe oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko oraz wskazał środki, które będą stosowane celem wyłączenia negatywnych skutków funkcjonowania inwestycji.

Analizy i badania przeprowadzone na etapie sporządzania raportu ooś wykluczyły możliwość negatywnego oddziaływania planowanej inwestycji na zdrowie i życie mieszkańców oraz na środowisko naturalne. Bezpodstawne jest tym samym odwoływanie się do zasady przezorności, bowiem w przedmiotowej sprawie nie występuje tzw. „naukowa niepewność”, co do stopnia oddziaływania przedsięwzięcia. Wszystkie aspekty tegoż

oddziaływania zostały bowiem wzięte pod uwagę przez autora raportu ooś oraz – jak należy przyjąć - przez organy ochrony środowiska uzgadniające warunki realizacji inwestycji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie z wyroku z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt II SA/Sz 998/17, trafnie wskazał zdaniem odwołującej się, że istotą zasady przezorności jest przyjęcie, iż dopiero racjonalne wątpliwości co do ryzyka oddziaływania nowej inwestycji na środowisko mogą być przesłanką na rzecz zastosowania tej zasady i interpretacji tych wątpliwości na korzyść środowiska, a nie inwestycji. Przesłanki zastosowania zasady przezorności muszą być zatem jednoznacznie stwierdzone i uwypuklone. W przeciwnym wypadku służyć ona może uzasadnieniu zablokowania każdej inwestycji oddziałującej na środowisko. Można się do niej odwołać tylko w ściśle określonych sytuacjach. WSA w Szczecinie w powyższym wyroku zaznaczył jednocześnie, że stosowanie zasady przezorności winno się ograniczać przede wszystkim do nowych, niesprawdzonych jeszcze technologii, które mają oddziaływać na środowisko. W kontekście tego, sposób interpretowania przez organ pierwszej instancji zasady wyrażonej w art. 191 TFUE jest wadliwy i zbyt daleko idący.

W ocenie odwołującej się Wójt Gminy Rościszewo zdaje się również pomijać fakt, że w toku przedmiotowego postępowania do akt sprawy nie wpłynął jakikolwiek sprzeciw lub protest społeczności lokalnej, pomimo zapewnienia społeczeństwu możliwości udziału w postępowaniu na każdym jego etapie.

Uwagi i zastrzeżenia stawiane do raportu ooś nie znajdują oparcia w przepisach ustawy ooś, w tym art. 66 ust. 1 i świadczą ewidentnie o wkraczaniu przez organ, w sposób nieuprawniony w zakres wiedzy specjalistycznej, którą nie dysponuje.

W orzecznictwie sądownoadministracyjnym ugruntował się pogląd, zgodnie z którym zastrzeżenia wobec przedłożonego raportu ooś, aby nie były uznane za gołosłowne powinny zostać poparte na przykład ekspertyzą, która w sposób udokumentowany wskazuje na wady raportu tak NSA w wyroku z dnia 18 marca 2009 r., sygn. akt II OSK 383/08. Raportowi ooś przysługuje szczególna wartość dowodowa, która wynika z kompleksowego charakteru analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia. Podważanie jego ustaleń mogłoby nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowań przyrodniczych (tzw. kontrraportu), sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą jak autorzy raportu, której wnioski pozostawałyby w rażącej sprzeczności do tych zawartych w raporcie przedłożonym przez inwestora – tak WSA w Warszawie w wyroku z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt IV SA/Wa 1269/16. Skoro w

niniejszej sprawie takiego kontrraportu nie uzyskano, to brak jest racjonalnych podstaw do twierdzenia, aby przedmiotowy raport był wadliwy.

Nieuzasadnione jest twierdzenie jakoby przedstawiony przez Inwestora alternatywny wariant realizowanego przedsięwzięcia miał charakter pozorny. W treści raportu oos przedstawiono wariant alternatywny polegający na zmianie technologii chowu trzody chlewnej poprzez zastosowanie metody ściółkowej zamiast – określonej w wariantcie podstawowym – metody rusztowej. W ocenie Inwestora, powyższy wariant w żadnym razie nie ma charakteru pozornego.

Nie sposób zgodzić się z opinią organu pierwszej instancji jakoby zmiana systemu chowu trzody chlewnej z rusztowego na ściółkowy nie wprowadzała żadnych zmian do inwestycji. Inwestor w raporcie oos dokonał szczegółowej pod względem technologicznym analizy oraz porównania metody technologii rusztowej oraz metody technologii ściółkowej, z której jednoznacznie wynika, iż metody te znacznie się od siebie różnią. NSA w wyroku z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt II OSK 1488/15 wskazał, że w przypadku chowu tuczników metoda ściółkowa i rusztowa oznaczają dwa różne warianty przedsięwzięcia, a chów jedną metodą może stanowić wariant alternatywny wobec chowu przy zastosowaniu drugiej technologii.

Błędne jest również, zdaniem odwołującej się, stanowisko organu pierwszej instancji, z którego wynika, że raport oos nie czyni zadość wymaganiom ustawowym określonym w art. 66 ust. 1 pkt 3b ustawy oos. Wskazany przepis stanowi, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać informacje umożliwiające analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 ustawy oos oraz zawierać, m.in. informacje na temat powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia – w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem. Dokonując wykładni tego przepisu, odwołująca się wskazuje, że autor raportu oos w pierwszej kolejności winien dokonać oceny, czy na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia lub na terenie objętym zakresem jego oddziaływania występuje inne przedsięwzięcie (realizowane, zrealizowane lub planowane), dla którego wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. W przypadku ustalenia, że powyższa okoliczność nie występuje, drugim krokiem powinno być ustalenie, czy zakres oddziaływania

planowanego przedsięwzięcia w jakimkolwiek zakresie pokrywa się z zakresem oddziaływania jakiegokolwiek innego przedsięwzięcia. W przypadku ustalenia, że również powyższa okoliczność nie występuje, zasadne jest stwierdzenie, że wobec braku innych przedsięwzięć, których eksploatacja mogłaby prowadzić do skumulowanego oddziaływania z przedsięwzięciem planowanym, w pełni wystarczające jest zamieszczenie takiej informacji w raporcie ooś. Bezprzedmiotowe wydaje się dokonywanie jakiegokolwiek dalej idącej analizy w tym zakresie, w sytuacji gdy już na etapie porównywania zakresów oddziaływania różnych przedsięwzięć ustalono, że ich zakresy oddziaływania nie pokrywają się, co wyłącza możliwość kumulacji.

Wobec powyższych rozważań nieprawdziwe jest, zdaniem odwołującej się, twierdzenie, jakoby uchylała się ona od obowiązku dokonania oceny kumulatywnego oddziaływania. Przedłożony raport ooś (a w szczególności jego uzupełnienie z dnia 12 grudnia 2019 r.) w sposób precyzyjny odnosi się do kwestii ewentualnego kumulowania się oddziaływań. W raporcie wyraźnie zidentyfikowano inne realizowane, zrealizowane lub planowane przedsięwzięcia, dla których wydano decyzje środowiskowe, a których oddziaływania mogłyby kumulować się z oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia. Szczegółowa analiza w tym zakresie została przeprowadzona przez autora raportu ooś. Planowany budynek inwentarski nie znajduje się jednak w obszarze oddziaływania innych instalacji inwentarskich, które zlokalizowane są na działkach gruntu o nr ew. 217, 218/1 obręb Lipniki. Skompensowane oddziaływanie z innymi źródłami (dalszymi) uwzględniono w przedłożonym raporcie ooś w postaci „tła zanieczyszczeń”, zgodnie z zasadami metodyki referencyjnej, określonymi przez Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska. Powyższa metodyka odpowiada dyspozycji przepisów Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu. Nie sposób uznać, że raport ooś powinien zawierać szczegółową analizę potencjalnych zagrożeń związanych z wystąpieniem efektu skumulowanego oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia w sytuacji, gdy obszar oddziaływania planowanego przedsięwzięcia nie pokrywa się z obszarem oddziaływania innych ww. instalacji.

Abstrahując od bezzasadności powyższych zarzutów co do rzekomej niekompletności raportu ooś Wójt Gminy Rościszewo w sposób skrajny naruszył przepis art. 8 § 1 k.p.a. w zw. z art. 9 k.p.a. Organ pierwszej instancji w toku całego postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji nie poinformował odwołującej się, że w jego ocenie przedłożony do akt sprawy raport ooś jest w jakimkolwiek zakresie niepełny, w szczególności, że nie zawiera wyczerpującej informacji w zakresie wariantu alternatywnego dla planowanego

przedsięwzięcia czy analizy skumulowanego oddziaływania z innymi instalacjami, które znajdują się na konkretnych działkach. Odwołująca się podnosi, że dopiero z treści uzasadnienia do zaskarżonej decyzji dowiedziała się, że w ocenie organu pierwszej instancji raport oos zawiera jakiegokolwiek braki.

W ocenie odwołującej się organ pierwszej instancji dopuścił się również dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów nie oznacza bowiem możliwości oparcia się jedynie na niektórych dowodach zgromadzonych w toku postępowania (opinia PPIS). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy – przy zachowaniu obowiązujących zasad postępowania administracyjnego oraz powszechnie obowiązujących przepisów prawa - - umożliwia merytoryczne rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy poprzez wydanie decyzji środowiskowej określającej warunki realizacji planowanej inwestycji.

W związku z powyższym odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, poprzez wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji planowanego przedsięwzięcia.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku ustaliło i zważyło, co następuje:

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej decyzji stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, dalej „ustawa oos”. Celem tej ustawy jest zidentyfikowanie niekorzystnych oddziaływań inwestycji na środowisko oraz wprowadzenie adekwatnych środków łagodzących i kompensujących te oddziaływania. Osiągnięcie tego celu ma zaś być wspierane przez udział w postępowaniu organów uzgadniających oraz społeczeństwa. Postępowanie w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia nie prowadzi bezpośrednio do udzielenia zezwolenia na lokalizację lub realizację inwestycji, to następuje bowiem dopiero na etapie decyzji o warunkach zabudowy, a następnie decyzji o pozwoleniu na budowę. Postępowanie to sprowadza się do ustalenia czy inwestycja w kształcie opisanym przez inwestora we wniosku zagraża środowisku oraz czy spełnia wymagania i parametry w zakresie ochrony środowiska. Dlatego postępowanie w sprawie uwarunkowań środowiskowych przedsięwzięcia przeprowadza się przed wydaniem decyzji zezwalającej na inwestycję.

W myśl art. 71 ust. 2 ustawy oos, uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymagane jest dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na

środowisko. Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu, planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 ustawy ooś). Częścią postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ustawodawca obligatoryjnie wymaga w przypadku realizacji planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś). W przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, ocena ta jest przeprowadzana, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny został stwierdzony w formie postanowienia wydanego na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy (art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś).

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy ooś, przez ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko rozumie się postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności:

- a) weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
- b) uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień,
- c) zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Stosownie zaś do treści art. 62 ust. 1 ustawy ooś, w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia:

1) bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na:

- a) środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi,
- b) dobra materialne,
- c) zabytki,
- ca) krajobraz, w tym krajobraz kulturowy,
- d) wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-ca,
- e) dostępność do złóż kopalin;

1a) ryzyko wystąpienia poważnych awarii oraz katastrof naturalnych i budowlanych;

2) możliwości oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;

3) wymagany zakres monitoringu.

Następnie, zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy ooś, jeżeli wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji organ właściwy uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz zasięga opinii właściwego organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Nadto, przed wydaniem decyzji o

środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 79 ust. 1 ustawy ooś).

W myśl art. 80 ust. 1 ustawy ooś jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

Odnosząc powyższe uregulowania do okoliczności niniejszej sprawy zważyć należy, że wnioskiem złożonym do Wójta Gminy Rościszewo z dnia 28 czerwca 2017 r. Pani Julia Chilmon (Mazurowska) wystąpiła o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia pn.: „Budowa chlewni rusztowej o liczbie stanowisk 1950 sztuk wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą realizowanego na działce oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków numerem 25/4 położonej w miejscowości Nowe Rościszewo, gmina Rościszewo”. Do wniosku załączyła m.in. raport o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, sporządzony w czerwcu 2017 r. przez mgr inż. Andrzeja Koper, biegłego z listy Wojewody Mazowieckiego w zakresie sporządzania ocen oddziaływania na środowisko uzupełniony zgodnie z wezwaniem Wójta Gminy Rościszewo z dnia 12 grudnia 2019 r. w zakresie kompleksowego ustalenia dotyczącego oddziaływania odorowego planowanego przedsięwzięcia na środowisko, a w szczególności na ludzi, a także określenie sposobów eliminacji lub ograniczenia szkodliwego oddziaływania odorów przy wykorzystaniu metod technicznych, biologicznych i organizacyjnych.

Organ pierwszej instancji przed wydaniem decyzji zapewnił możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, wystąpił do organów współdziałających o wydanie uzgodnień i opinii.

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2017 r., znak: WOOS-I.4242.218.2017.SK Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie (dalej „RDOŚ w Warszawie”) uzgodnił realizację przedsięwzięcia i określił warunki jego realizacji, uczynił tak również po ponownym wystąpieniu przez organ o uzgodnienie, w związku z przedłożonym uzupełnieniem raportu - postanowieniem z dnia 9 marca 2020 r., znak: WOOS-I.4221.27.2020.AGO.2.

Odnosząc się do ww. pozytywnych uzgodnień inwestycji przez RDOŚ w Warszawie wskazać należy, że wiążący charakter stanowiska zajętego przez organ uzgadniający, wyraża się zasadniczo w niemożności wydania decyzji pozytywnej w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego, a także w niedopuszczalności określenia w decyzji pozytywnej warunków realizacji przedsięwzięcia w sposób odmienny niż uczynił to organ uzasadniający (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 10 marca 2011 r., sygn. akt IV S/Po 751/2010). Nie oznacza to jednakże, że organ zwracający się o uzgodnienie musi w całości podzielić stanowisko organu uzgadniającego, nawet w sytuacji, gdy kreuje ono pośrednio treść możliwego w takiej sytuacji rozstrzygnięcia. Proces „uzgadniania” może wszakże podlegać weryfikacji i analizie (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt VIII SA/Wa 549/14. Sam fakt sprzeczności decyzji środowiskowej z taki uzgodnieniem nie świadczy, zdaniem Kolegium o wadliwości decyzji środowiskowej.

Z kolei w opinii sanitarnej z dnia 18 sierpnia 2017 r., Nr ZNS 20/2017 Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sierpcu (dalej „PPIS w Sierpcu”) negatywnie zaopiniował przedmiotowe przedsięwzięcie w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych, uczynił tak również po ponownym wystąpieniu przez organ o wydanie opinii, w związku z przedłożonym uzupełnieniem raportu (informacja z dnia 4 lutego 2020 r., znak: PPIS/ZNS-451/13/502/2017/2020).

PPIS w Sierpcu wskazał w ww. opinii, że planowane przedsięwzięcie zlokalizowane będzie na terenie niezabudowanej działki rolnej nr 25/4 o pow. 0,2758 ha położonej we wsi Nowe Rościszewo, gm. Rościszewo. Odległość planowanego przedsięwzięcia od najbliższych mieszkalnych budynków sąsiedzkich w zabudowie zagrodowej wynosi około 100 m na kierunku południowo-wschodnim i południowo-zachodnim. Na terenie, na którym planuje się realizację planowanego przedsięwzięcia oraz w obszarze jego oddziaływania, występują inne realizowane bądź już zrealizowane przedsięwzięcia podobnego typu, które będą się kumulować z oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia, są to: działka nr ew. 24/2 – znajduje się chlewnia o obsadzie 1250 szt. trzody chlewnej; działka nr ew. 24/3 - planowana jest budowa analogicznej chlewni o obsadzie 1950 szt.; działka nr ew. 24/4 - planowana jest budowa dwóch, analogicznych do planowanej inwestycji, chlewni o obsadzie 1950 szt. trzody chlewnej w każdej; działka nr ew. 24/1 – znajduje się chlewnia o obsadzie 700 szt. tuczników; działka nr ew. 25/6 – znajduje się chlewnia o obsadzie 2000 szt. tuczników; działka nr ew. 22/3 – dwa kurniki o łącznej obsadzie 40 000 szt. brojlerów oraz chlewnia o obsadzie 950 szt. tuczników. W ocenie PPIS w Sierpcu planowana inwestycja może powodować uciążliwości w postaci nieprzyjemnego zapachu, a kierując się zasadą przezorności stanowiącą zasadę

prawa unijnego, te negatywne skutki traktujemy jak pewność ich występowania. Jak wskazał PPIS wobec braku ustawy odorowej w sporządzonym raporcie podano jedynie przybliżone i szacunkowe dane oddziaływania substancji zapachowych na powietrze w rejonie lokalizacji budynku inwentarskiego. Inwestor nie jest zatem w stanie wykluczyć z całą pewnością oddziaływania odorów na środowisko i zdrowie ludzi, biorąc pod uwagę lokalizację inwestycji na terenie ścisłej zabudowy mieszkalnej.

Kolegium podziela stanowisko zajęte przez PPIS w Sierpcu.

Obowiązkiem organów orzekających w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko jest poczynienie wszechstronnych ustaleń na temat spodziewanego oddziaływania przedsięwzięcia na szeroko rozumiane środowisko, w tym oddziaływaniu na warunki życia ludzi, o których to warunkach mowa w art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś).

Jak wskazano powyżej uregulowanie art. 62 ust. 1 ustawy ooś wskazuje na zakres postępowania ocenowego, a więc elementy analizy i oceny w tym postępowaniu. Właściwy etap postępowania ocenowego obejmuje prognozowanie i ocenę oddziaływania zaproponowanych w raporcie rozwiązań, rozpatrzenie alternatyw oraz zaproponowanie środków łagodzących ewentualny wpływ na szeroko rozumiane środowisko, w tym na ludzi. Punktem wyjścia dla tej oceny jest właśnie raport, którego formalną treść określa regulacja zawarta w art. 66 ustawy ooś.

Oczywistym jest, iż przy inwestycjach z zakresu ferm hodowlanych (chlewni, kurników itd.) istotne znaczenie ma kwestia ewentualnej uciążliwości odorowej tych obiektów.

Istota niniejszej sprawy sprowadzała się zatem do ustalenia, czy planowane przedsięwzięcie będzie źródłem emisji odorów oddziałujących w sposób nieakceptowalny na otoczenie terenu inwestycji, tj. w szczególności na pobliską zabudowę mieszkaniową, znajdującą się w odległości 100 metrów od terenu inwestycji. Chodził więc o jednoznaczne ustalenie, czy odległość ta jest wystarczająca do uznania, że uciążliwość ta jest z punktu widzenia stałego pobytu ludzi akceptowalna, czy też nie. Znamienne przy tym jest, że na terenie, na którym planuje się realizację planowanego przedsięwzięcia oraz w obszarze jego oddziaływania, występują inne realizowane bądź już zrealizowane przedsięwzięcia podobnego typu, które będą się kumulować z oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia, są to: działka nr ew. 24/2 – znajduje się chlewnia o obsadzie 1250 szt. trzody chlewnej; działka nr ew. 24/3 - planowana jest budowa analogicznej chlewni o obsadzie 1950 szt.; działka nr ew. 24/4 - planowana jest budowa dwóch, analogicznych do planowanej inwestycji,

chlewni o obsadzie 1950 szt. trzody chlewnej w każdej; działka nr ew. 24/1 – znajduje się chlewnia o obsadzie 700 szt. tuczników; działka nr ew. 25/6 – znajduje się chlewnia o obsadzie 2000 szt. tuczników; działka nr ew. 22/3 – dwa kurniki o łącznej obsadzie 40 000 szt. brojlerów oraz chlewnia o obsadzie 950 szt. tuczników (str. 17 raportu).

W raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jakkolwiek wskazano, że podstawowe składniki odorotwórcze, tj. amoniak i siarkowodór, emitowane z chlewni, będą spełniać wartości odniesienia w powietrzu to nie dokonano oceny uciążliwości odorowej, bowiem zdaniem autora raportu nie można dokonać jednoznacznej oceny w zakresie stopnia ogólnej uciążliwości zapachowej instalacji wobec braku sparametryzowanych kryteriów tej oceny. Nie mniej jednak autor raportu stwierdza, że nawet niewielkie stężenia odorantów w powietrzu mogą być negatywnie odbierane przez ludzi (str. 54 raportu).

Zagadnienie uciążliwości odorowej należy ściśle odróżnić od zagadnienia emisji gazów do powietrza (amoniaku, czy też siarkowodoru). Aczkolwiek ww. gazy mają właściwości odorotwórcze, to dotrzymanie przez inwestora wymogów co do dopuszczalnego pułapu takiej emisji (wymogi te ściśle określają stosowne przepisy wykonawcze) nie można automatycznie utożsamiać z brakiem uciążliwości odorowych.

Wezwaniem z dnia 12 grudnia 2019 r., działając na podstawie art. 50 § 1 k.p.a. Wójt Gminy Rościszewo wezwał Inwestora do uzupełnienia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w trzech egzemplarzach w wersji papierowej oraz elektronicznej, w zakresie kompleksowego ustalenia dotyczącego oddziaływania odorowego planowanego przedsięwzięcia na środowisko, a w szczególności na ludzi, a także określenie sposobów eliminacji lub ograniczenia szkodliwego oddziaływania odorów przy wykorzystaniu metod technicznych, biologicznych i organizacyjnych.

W uzupełnieniu raportu jego autor, jak sam określił, podjął próbę kompleksowej oceny przewidzianego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie emisji odorów w skompensowanym oddziaływaniu z innymi instalacjami istniejącymi i planowanymi we wsi Nowe Rościszewo w oparciu o dane i informacje jeszcze nie obowiązujące prawnie, a zebrane w związku z prowadzonymi od 2006 r. w Ministerstwie Środowiska pracami nad ustawą o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej (str. 24 uzupełnienia raportu) i doszedł do wniosku, że planowane przedsięwzięcie z uwzględnieniem wszystkich innych istniejących i planowanych w sąsiedztwie, przy przyjęciu projektowanych przez władze kryteriów oceny uciążliwości odorowej obiektów, nie będzie nadmiernie uciążliwe dla środowiska, w tym dla ludzi. (str. 7 uzupełnienia raportu).

Taka konkluzja autora raportu nie daje jednak pewności, że stężenia odorantów w powietrzu nie będą negatywnie odbierane przez ludzi, w sytuacji usytuowania nowej inwestycji w bliskiej odległości od zabudowań mieszkalnych (około 100 m). Nie stanowi gwarancji braku uznawanej miary uciążliwości dla mieszkańców wsi Nowe Rościszewo i okolic.

W aspekcie uciążliwości zapachowej, na zlecenie Ministerstwa Środowiska wykonane zostało opracowanie pn. „Lista substancji i związków chemicznych, które są przyczyną uciążliwości zapachowej”. W ramach ekspertyzy przeprowadzono analizę substancji i związków chemicznych potencjalnie uciążliwych zapachowo, pochodzących w szczególności z procesów oczyszczania ścieków, przeróbki i składowania odpadów, produkcji rolnej i przemysłu chemicznego. Sporządzono również listę substancji i związków chemicznych potencjalnie uciążliwych zapachowo, a także wyznaczono jednostki zapachowe oraz wartości dopuszczalnych stężeń w powietrzu substancji i związków chemicznych. Jednocześnie zaproponowano metodyki oceny zapachowej jakości powietrza i oszacowano ich wpływ na sektor finansów oraz konkurencyjność gospodarki, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na obywateli, a także rynek pracy. Podkreślić należy, że nad prawnym uregulowaniem zagadnień dotyczących standardów zapachowej jakości powietrza podejmowane są od wielu lat zarówno w kraju, jak i całej Unii Europejskiej. Ze względu na szeroką tematykę problemu i jego lokalny charakter Komisja Europejska nie przygotowała jednolitego prawodawstwa w tym zakresie, w formie dyrektywy lub wytycznych. Zgodnie z przeprowadzonym w 2015 r. na zlecenie Ministerstwa Środowiska badaniem pt. „Badanie świadomości i zachowań ekologicznych mieszkańców Polski” w zakresie uciążliwości zapachowej połowa Polaków postrzegala tzw. odór jako poważny problem w naszym kraju. Do jednego z trzech największych potencjalnych uciążliwości w sąsiedztwie miejsca zamieszkania Polacy najczęściej zaliczają ферmy trzody chlewnej (42%). O potrzebie pilnego ustanowienia prawa umożliwiającego kontrolę i ograniczanie uciążliwości zapachowej może świadczyć fakt, iż około połowa skarg, petycji, uwag dotyczących zanieczyszczenia powietrza to ciągle problemy związane z uciążliwością zapachową. Najbardziej istotne wydają się zagadnienia uciążliwości zapachowej związane z dużymi obiektami produkcji zwierzęcej (są to przemysłowe ферmy chowu trzody chlewnej, drobiu, zwierząt futerkowych). Rolnictwo wywiera duży wpływ na kształtowanie środowiska przyrodniczego i przy nieprawidłowym prowadzeniu produkcji rolnej może powodować poważne obciążenie dla środowiska. Źródłem powstawania odorantów, w tym siarkowodoru, amoniaku, tlenku azotu, a także aldehydów, amin, węglowodorów aromatycznych, kwasów organicznych oraz związków

siarki w budynkach inwentarskich są zwierzęta, ich odchody, pasza oraz praca urządzeń i procesy technologiczne. Mając na uwadze powyższe oraz ilość wniosków o podjęcie interwencji dotyczących występowania uciążliwości zapachowych powodowanych głównie przez instalacje przeznaczone do chowu i hodowli zwierząt koniecznym jest określenie przede wszystkim minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej.

Odory mogą mieć negatywny wpływ na zdrowie człowieka. Wynika to przede wszystkim z destruktywnego oddziaływania na psychikę człowieka. Długotrwałe narażenie na uciążliwość zapachową może wywołać depresję, zmęczenie, problemy oddechowe, bóle głowy, nudności, podrażnienie oczu i gardła.

W Kodeksie przeciwdziałania uciążliwości zapachowej - tak nazwano dokument z 5 września 2016 r. opracowany przez Departament Ochrony Powietrza i Klimatu - wskazano, że źródła emisji substancji odorowych występują praktycznie we wszystkich rodzajach działalności gospodarczej, a nawet mogą być związane z powszechnym lub zwykłym korzystaniem ze środowiska. Mogą to być źródła zarówno punktowe (komin, wyrzutnia wentylacji), jak również powierzchniowe (składowiska) lub liniowe (rzeka). Emisje z tych źródeł mogą mieć charakter zorganizowany lub niezorganizowany i odbywać się w sposób stały lub okresowy. Do najbardziej uciążliwych i jednocześnie najpowszechniej występujących źródeł emisji odorów należy zaliczyć, m.in.: chów i hodowlę trzody chlewnej, drobiu i zwierząt futerkowych.

W wyniku przeprowadzonych badań i analiz stwierdzono, że nie ma możliwości osiągnięcia celu w postaci rozwiązania problemu ww. uciążliwości zapachowych innej, aniżeli określenie minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa. Działanie polegające na określeniu minimalnej odległości planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa jest bowiem proporcjonalne do zamierzonego celu, jakim jest ograniczenie uciążliwości zapachowej powodowanej przez chów lub hodowlę zwierząt, konieczne do jego osiągnięcia i prowadzi do niego bezpośrednio.

W związku z powyższym w ustawodawstwie polskim został przygotowany projekt ustawy o minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstania uciążliwości zapachowej, prace nad nowelizacją której wznowiono w maju 2021 r., a której wejście w życie przewiduje się w 2022 roku – zgodnie z którym planowane przedsięwzięcie którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej sytuuje się w odległości nie mniejszej niż minimalna odległość od: budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji

mieszkalnej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa; budynku użyteczności publicznej; budynku mieszkalnego gospodarstwa agroturystycznego; granicy obszaru uzdrowiska lub obszaru ochrony uzdrowskiej; granicy obiektu sportowego, granicy terenu rekreacyjno – wypoczynkowego z wyłączeniem kuthanu, pomnika przyrody oraz terenu zieleni nieurządzonej niezaliczonej do lasów oraz gruntów zadrzewionych i zakrzewionych, w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2020 r., poz. 2052); granicy parku narodowego i jego otuliny, granicy parku kulturowego określonego w uchwale rady gminy o utworzeniu parku kulturowego.

W przypadku chowu lub hodowli zwierząt w liczbie nie mniejszej niż 210 DJP i nie większej niż 500 DJP - minimalna odległość jest równa liczbie DJP wyrażonej w metrach. Zaś w przypadku chowu lub hodowli zwierząt w liczbie równej lub większej niż 500 metrów - minimalna odległość jest równa 500 metrom. Ponadto określając minimalną odległość sumuje się liczbę DJP planowanego przedsięwzięcia oraz liczbę DJP istniejącego lub projektowanego przedsięwzięcia.

W sprawie niniejszej, zgodnie z treścią raportu, na terenie, na którym planuje się realizację planowanego przedsięwzięcia oraz w obszarze jego oddziaływania, występują inne realizowane bądź już zrealizowane przedsięwzięcia podobnego typu, które będą się kumulować z oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia, są to: działka nr ew. 24/2 – znajduje się chlewnia o obsadzie 1250 szt. trzody chlewnej; działka nr ew. 24/3 - planowana jest budowa analogicznej chlewni o obsadzie 1950 szt.; działka nr ew. 24/4 - planowana jest budowa dwóch, analogicznych do planowanej inwestycji, chlewni o obsadzie 1950 szt. trzody chlewnej w każdej; działka nr ew. 24/1 – znajduje się chlewnia o obsadzie 700 szt. tuczników; działka nr ew. 25/6 – znajduje się chlewnia o obsadzie 2000 szt. tuczników; działka nr ew. 22/3 – dwa kurniki o łącznej obsadzie 40 000 szt. brojlerów oraz chlewnia o obsadzie 950 szt. tuczników (str. 17 raportu).

Zatem minimalna odległość od budynku mieszkalnego planowanego w sprawie niniejszej przedsięwzięcia, w oparciu o powyższy projekt ustawy, będący wynikiem wieloletnich badań i analiz, mogąca ograniczyć uciążliwości zapachowe – jest równa 500 metrów. Tymczasem, jak wynika z raportu odległość projektowanego obiektu inwentarskiego od najbliższych mieszkalnych budynków sąsiednich w zabudowie zagrodowej wynosi około 100 m (str. 16 raportu).

Zaznaczyć należy, że podczas eksploatacji planowanej instalacji należy liczyć się z możliwością uwalniania uciążliwych odorów, które będą związane z cyklicznym czyszczeniem chlewni oraz gromadzeniem gnojowicy, *tego raport już nie uwzględnia*. Usytuowanie nowej inwestycji w bliskiej odległości od zabudowań mieszkalnych (około 100 m) będzie, zdaniem Kolegium bardzo dużym obciążeniem odorogennym,

Odnosząc się jeszcze raz do uzupełnienia raportu, Kolegium stwierdza, że jakkolwiek w początkowej fazie prac nad tzw. ustawą odorową w 2006 r. przeprowadzono badania, w sprawie ustalenia, tzw. progu rozpoznawalności zapachu, podejmowano próby opracowania metod oceny emisji odorów z obiektów gospodarki hodowlanej, to ostatecznie w wyniku przeprowadzonych analiz opracowano ww. projekt ustawy o minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstania uciążliwości zapachowej. Nie ma bowiem możliwości osiągnięcia celu w postaci rozwiązania problemu uciążliwości zapachowych innej, aniżeli określenie minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa.

Dla planowanego w sprawie niniejszej przedsięwzięcia z chwilą wejścia w życie ustawy odorowej odległość od budynku mieszkalnego wyniesie 500 metrów.

W ocenie Kolegium w okolicznościach niniejszej sprawy odorowa uciążliwość planowanego przedsięwzięcia oddziaływałaby w sposób zbyt daleko idący na najbliższe sąsiedztwo w szczególności zajęte pod zabudowę mieszkalną.

Wydanie decyzji pozytywnej dla inwestora stanowiłoby naruszenie zasady zrównoważonego rozwoju wynikającej z art. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zdefiniowanej w art. 3 pkt 50 ustawy Prawo ochrony środowiska. W sytuacji, gdy inwestor planuje inwestycje, której efektem będą uciążliwości zapachowe, hałasy, wydzielanie się innych uciążliwości i zanieczyszczeń, zasadnym wydaje się chronić życie i zdrowie mieszkańców, na których jakość życia planowana inwestycja będzie miała bezpośredni i negatywny wpływ. Zasada zrównoważonego rozwoju służy do rozwiązywania konfliktów między wartościami konkurującymi ze sobą, przy czym jedną z tych wartości jest ochrona środowiska w tym zdrowia i życia ludzi, a drugą wolność gospodarcza oparta na własności prywatnej, o której mowa w art. 20 Konstytucji.

Podejmując realizację przedmiotowej inwestycji należy mieć na uwadze nie tylko czynnik ekonomiczny, ale również społeczny.

Tym samym uprawniony jest pogląd, że wykazanie w toku postępowania administracyjnego, iż w świetle specjalistycznej wiedzy odorowa uciążliwość danego przedsięwzięcia oddziaływałaby w sposób zbyt daleko idący na najbliższe sąsiedztwo (w

szczególności zajęte pod zabudowę mieszkalną) upoważnia organ orzekający w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań do odmowy wydania takiej decyzji (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 6 marca 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 3406/18).

Należy przy tym zaznaczyć, że podstawą odmowy jest w tej sytuacji brak możliwości zapobieżenia istotnemu negatywnemu oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (tj. oddziaływaniu na warunki życia ludzi, o których to warunkach mowa w art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś).

Stwierdzenie powyższych okoliczności powoduje, że zarzuty odwołania nie mogły zostać uwzględnione i skutkować wydaniem decyzji pozytywnej dla Inwestora.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

POUCZENIE

Od decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Płocku, ul. Kolegialna 20b, 09-402 Płock, w terminie 30 dni od daty jej doręczenia.

Strona może zwrócić się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z wnioskiem o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek składa się przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 244 § 1 w zw. z art. 243 § 1 p.p.s.a.). Formularz wniosku o przyznanie prawa pomocy osobie fizycznej dostępny jest na stronie internetowej WSA w Warszawie pod adresem: www.bip.warszawa.wsa.gov.pl/143/309/prawo-pomocy.html

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku
w składzie:

1. Beata Orłowska.....
2. Małgorzata Marciniak.....
3. Anna Rychlik.....

Odpis decyzji otrzymują:

7.

8.

9. Spółceństwo przez obwieszczenie na podstawie art. 85 ust. 3. w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz.U. 2017, poz. 1405 ze zm.),

10. Wójt Gminy Rościszewo – wraz z aktami sprawy,

11. A/a.

Do wiadomości:

12. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie, ul. H. Sienkiewicza 3, 00-015 Warszawa,

13. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sierpcu, ul. Piastowska 24A, 09 – 200 Sierpc,

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku z siedzibą przy ul. Kolegialnej 20b, 09-402 Płock informuje, że przetwarzanie Państwa danych osobowych odbywa się zgodnie z przepisami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych - RODO (Dz. U. UE. L. z 2016 r. Nr 119, str. 1). Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz o przysługujących Państwu prawach z tym związanych znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem: <https://www.sko-plock.pl>